

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R.W.

przeciwko T. GMBH Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Oddziałowi w Polsce

o wynagrodzenie za prace w godzinach nadliczbowych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 marca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 września 2019 r., VIII Pa (...) Sąd Okręgowy w L. oddalił apelacje R. W. (powód) oraz T. GMBH Sp. z o.o. Oddział w Polsce (pozwany) wniesione od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 27 grudnia 2018 r., IV P (...), którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 16.250,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za pracę w godzinach nadliczbowych i oddalono powództwo w pozostałej części oraz rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

W sprawie ustalono, że powód był zatrudniony u pozwanego na stanowisku elektromechanika z wynagrodzeniem zasadniczym 5.850,00 zł i premią do 50% wynagrodzenia zasadniczego. Powodowi przysługiwał także ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 600 zł. Od momentu wprowadzenia ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych pracodawca nie ewidencjonował ponadnormatywnego czasu pracy pracowników. Powód prowadziła własną ewidencję czasu pracy, a dzięki zeznaniom świadków, którzy bezpośrednio współpracowali z powodem Sądy przyjęły za udowodniony fakt, że powód pracował w godzinach nadliczbowych, nie dając jednak wiary ich wysokości, deklarowanej przez powoda. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność wynagrodzenia powoda za pracę w godzinach nadliczbowych w spornym okresie.

Sąd Rejonowy po przeanalizowaniu całokształtu materiału dowodowego doszedł do wniosku, że żądanie powoda uzasadnione jest w 50% i na tej podstawie zasądził połowę kwoty dochodzonej przez powoda. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oraz ich ocenę prawną dodając, że żadna ze stron nie przedstawiła wiarygodnych dowodów, przemawiających za przyjęciem, że w sprawie ustalono błędny stan faktyczny lub też nieprawidłowo zważono okoliczności.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty o na przesłance jej oczywistej zasadności, której powód upatruje w niezrealizowaniu w postępowaniu odwoławczym funkcji rozpoznawczej przez Sąd Okręgowy oraz w naruszeniu przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegającego na przyjęciu przez Sąd Okręgowy ustaleń Sądu Rejonowego za własne bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W razie wskazania tej przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230).

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna, która nie stawia zarzutów naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), pomija, że zarzuty podstawy procesowej w postępowaniu kasacyjnym mają znaczenie tylko wówczas, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a zatem na zastosowanie prawa materialnego (wyroki Sądu Najwyższego: z 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678; z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Dlatego w orzecznictwie jednolicie wskazuje się, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 czerwca 2019 r., III PK

73/18, LEX nr 2686083; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I UK 67/17, LEX nr 2490071). Stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący więc musi wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436). Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy wpływ ten był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13; LEX nr 16460590; z dnia 19 maja 2015 r., II PK 273/14, LEX nr 2008656 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; z dnia 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678).

W ocenie oczywistej zasadności skargi chodzi więc o zasadność rozstrzygnięcia w sferze prawa materialnego. Lakoniczne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala uznać, że zachodzi potrzeba jej merytorycznego rozpoznania, gdyż skarżący nie wykazał, że przez naruszenie przepisów procesowych Sąd Okręgowy dopuścił się wydania rażąco nieprawidłowego orzeczenia, wadliwie stosując przepisy prawa materialnego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.